

นับก็เหลือเฟือ แถมจำนวนน้อยแสนน้อยนั้นก็^๕ไม่ชอบสังสรรค์เสียด้วย

"ไม่ค่อยพาใครมาที่ห้องหรอก"

"แน่ะ"

"อยู่ๆ ไปเดี๋ยวก็รู้กัน"

จารุเนตรไม่ตอบรับ ขอใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ดีกว่า ทว่า...

"ขออยู่ที่นี้ได้ไหม"

มีเงินซื้อบ้านได้ แต่เชื่อว่าเงินจะซื้อความสงบสุขในการอยู่อาศัยได้ ถ้าหากเจ้าของที่เขาไม่เต็มใจ ต่อให้ห้องสภาพดี พร้อมสิ่งอำนวยความสะดวกมากแค่ไหน ยังไงก็ไม่มีทางอยู่อย่างมีความสุขทั้งกายและใจ

คนถูกถามเป็นครั้งแรกลดท่าที่แข็งกร้าวลงเมื่อเห็นความอ่อนน้อมของคู่สนทนาอย่างต่อเนื่อง เธอไม่เคยเจอใครที่พูดคุยดีๆ ตอบกลับมานานแสนนานมากแล้ว และยังคำขออนุญาตนั้นอีก สองอย่างผนึกกำลังกันทำลายปราการอคติของเธอให้ปริวิ่ว

หากคนที่หาข้ออ้างไม่เข้าท่าเพื่อเปิดแนบไปเมื่อกี่ยี่สิบห้าปีก่อนให้คนตรงหน้าก็มีสิทธิ์เต็มตัว จะขับไล่ไสส่งเธอยังไงก็ได้ แต่นี่กลับไต่ถามตั้งว่าถ้าไม่ได้รับความยินยอมจากเธอ การซื้อขายจะไม่เกิดขึ้นกระนั้น ทั้งที่เห็นชัดๆ ว่าจารุเนตรพึงพอใจห้องพักนี้มากเพียงไร

"ไปตาม 'ยายซีรื้อน' นั้นขึ้นมาเถอะ เดี่ยวจะช่วยต่อราคาให้ลดลงอีก"

หลังจากตามคนขายเข้ามาอยู่ในห้องด้วยกันแล้ว ลมไร้ที่มาก็หอบประตูหน้าต่างปิดบังซังทุกคนเอาไว้ หญิงสาวที่ยืนเงิบราวกับไร้ตัวตนริมประตูกระจกหลังห้องก็เปลี่ยนรูปร่างจากพอดูได้เป็นตัวซีตราวกระดาศ ไบหน้าเขียวอมม่วง ตาพองแทบถลนออกจากเบ้า พริบตาเดียวก็ไกลตัวตั้งประหนึ่งได้ทำเป็นลานน้ำแข็งเข้าประชิดตัวสาวใหญ่ซีรื้อนแบบไม่ให้ตั้งตัว

จารุเนตรอ้าปากค้าง ไม่ใช่ตกใจในรูปลักษณะที่เปลี่ยนไปของอีกฝ่าย

บทที่ 1

อาคารสำนักงานสูงลิบกว่าชั้น ด้านในมีเพียงคนไม่กี่คนเดินไปมา ความเงียบงันในพื้นที่แปลกใหม่และโอโถงชวนให้หญิงสาวที่นั่งอยู่บริเวณ ส่วนรับรองเพียงลำพังวังเวงใจเหลือเกิน จารุเนตรจำใจหยิบหนังสือที่วาง อยู่บนโต๊ะใกล้ตัวขึ้นมาเปิดอ่านเพื่อดึงความสนใจของเธอไม่ให้จลจลกับการ รอคอยและความเงียบเชียบจนเกินไป

"พนักงานใหม่หรือจ๊ะ"

จารุเนตรสะดุ้งเล็กน้อยที่จู่ๆ มีคนเข้ามาทักทายแบบไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัว พอ หันไปตามเสียงก็เห็นหญิงสาวมากกว่าเธอไม่กี่ปีในชุดเครื่องแบบสีฟ้าอ่อน ใบบันทึกประจำรอยยิ้มสดใสทำให้เธอคลายความเกร็งและกังวลไม่น้อย

"คะ เพิ่งมาเป็นวันแรก"

"พี่ชื่ออร อ อ่าง-ร เรือ-อร ไม่ใช่ชื่ออ่อนนะ จำชื่อผิดนี่ผิดคนกันเลยนะ พี่เป็นแม่บ้านจ๊ะ"

"เนตคะ มาทำงานแผนกไอที" เธอแนะนำตัวกลับบ้างพลางนึกชื่นชม ความช่างโอภาปราศรัยของแม่บ้านอยู่ในใจ

"ตื่นเต้นล่ะสิ ถึงได้รับมาแต่โก้ขนาดนี้"

จารุเนตรยิ้มแหย่แทนการตอบรับ จะว่าต้นเต็งก็ไม่ใช่ทั้งหมด ด้วยไม่ใช่การเริ่มทำงานครั้งแรกในชีวิต เธอแค่เปลี่ยนงานใหม่เท่านั้น ที่มาเข้าเพราะอยากสร้างภาพลักษณ์ที่ดีในวันเริ่มงาน อีกทั้งการจราจรวันนี้ดีเกินคาด ทำให้มาถึงที่ทำงานเร็วจากที่คาดหมายเอาไว้มากโข

"กว่าจะถึงเวลาเริ่มงานรอกันเปื้อตายเลย เอา็งดีก็ว่า เดี่ยวพี่พาชมออฟฟิศฆ่าเวลา"

ไม่รอคำตอบรับจากคู่สนทนา อรออกเดินนำไปสองก้าวแล้วหันกลับมาทักมือเร่เมื่อเห็นว่าพนักงานใหม่ยังคงอิริยาบถเดิม

"ลุกเร็ว ดูแค่คร่าวๆ ให้พอรู้ว่าอะไรอยู่ตรงไหน เวลาทำงานจะได้ไม่ต้องรอกามใครให้เสียเวลาไง"

"แต่ว่าแน่ตต้องรอรายงานตัวกับแผนกบุคคล"

"อื้อย แผนกนั้นนะ คนมาเข้าที่สุดท้ายก็เวลาเข้างานตรงเปง เราได้ทำงานแล้วนะไม่ใช่มาสอบสัมภาษณ์ จะมานั่งรอเฉยๆ ทำไมให้เสียเวลาไปเปล่าๆ"

ถ้าเป็นอย่างอรว่า เธอก็มีเวลาเหลือเฟือ แล้วจะนั่งแกร้วจ้องหน้าบอร์ดนาฬิกาหรือหนังสือการคำนวณที่อ่านยังงี้ก็ไม่ซึ่มซึบเข้าหัวไปทำไม

การแนะนำสถานที่ที่คิดว่าไม่น่าใช้เวลาานแต่กลับกินเวลาไปพอสมควร เพราะนอกจากแนะนำสถานที่แล้ว อรยังบอกเล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวกับผู้คนในบริษัทให้ฟังด้วย จารุเนตรก็ไม่เอ่ยปากขัด อันไหนเป็นข้อมูลได้ก็เก็บเอาไว้ อันไหนดูเป็นการนินทาเธอก็ลบออกไปจากสมอง

พอลกลับมา นั่งรออยู่ที่เดิมไม่นานนักคนที่จารุเนตรรอคอยก็มาถึง

หลังจากรายงานตัวกับแผนกบุคคลต่อด้วยหัวหน้าแผนกเทคโนโลยีสารสนเทศเสรีจลิน พิเศษผู้เป็นหัวหน้าแผนกที่จารุเนตรสังกัดก็บอกด้วยความอารีอรอบว่าจะแนะนำสถานที่ต่างๆ ภายในอาคารด้วยตัวเองขณะพาเธอลงลิฟต์ไปยังชั้นห้าซึ่งเป็นที่ตั้งของแผนก

"ฟอรที่เป็นแม่บ้านพาชมคร่าวๆ ไปแล้วค๊ะ"

"อ่อน?"

"พื้อร์คะ" จารุเนตรจำได้แม่น เพราะอรย้านักย้าหนาว่าอย่าเรียกชื่อผิด
เดี๋ยวมิดคน

สีหน้าเคลือบแคลงของอีกฝ่าย กระตุ้นหางตาของพนักงานใหม่เอี่ยม
ให้กระตุกส่งสัญญาณเตือนว่าต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลเป็นแน่

"คนนั้นนะเธอ"

พิเศษชี้ไปยังผู้ที่กำลังประคองถาดมาเก็บแก้วกาแฟคั่งบนโต๊ะ
ทำงาน

"ไม่ใช่คะ พื้อร์อายุน้อยกว่านี้"

เธอถ่ายหน้าพลาบอกรูปพรรณสัณฐานของอรว่าเป็นอย่างไร

लगสังหรณ์ของจารุเนตรเริ่มเข้าเค้าเป็นจริงมากขึ้น พิเศษรีบรุดพา
เธอลับไปยังห้องผู้จัดการแผนกบุคคลอีกครั้ง เมื่อเล่าเรื่องราวจบผู้จัดการ
แผนกบุคคลก็สั่งการให้ดึงภาพพนักงานมาให้ชี้ตัว พอชี้ว่าอรเป็นคนไหน
ความตึงเครียดก็ก่อตัวขึ้นทันที

หากเห็นคนอื่นคงไม่เป็นเรื่องใหญ่ แต่เป็น 'อร' พนักงานผู้มีประวัติ
ขโมยทรัพย์สินของพนักงานและบริษัท แม้ถูกจับได้และให้โอกาสแก้ตัวก็
ไม่ปรับปรุงตัว ยังคงพฤติกรรมเช่นเดิมก่อให้เกิดความเสียหายแก่บริษัท
เป็นอย่างมาก ในที่สุดก็ถูกไล่ออกพร้อมดำเนินคดี

หลังจากนั้นก็ไม่มีใครได้ข่าวคราวของอรเลย กระทั่งจารุเนตรบอกว่า
เห็นและสามารถชี้ภาพของอรถูกต้อง ประเด็นน่าสนใจยิ่งกว่านั้นคือกล้อง
วงจรปิดจับภาพของอรไม่ได้สักภาพ มีเพียงจารุเนตรยืนพูดคนเดียวที่
ปรากฏอยู่ในนั้น

หนึ่งชั่วโมงหลังจากเคลียร์เรื่องของอรกับแผนกบุคคลจนเข้าใจตรง
กันแล้วว่าเธอไม่มีความเกี่ยวพันใดๆ กับอร วิกรรมของพนักงานใหม่เอี่ยม
ก็ถูกนำไปพูดกันปากต่อปากจนรู้อย่างกว้างขวางไม่ใช่แค่ในแผนกบุคคล

บ้างก็เข้าใจว่าเป็นการให้รับมิใช่เพียงแคให้ดู เพราะเธอมักแบ่งกับข้าวบ้าง ผลไม้บ้างจากตะกร้าเสปียงให้เขา รวมถึงยามและแม่บ้านอยู่เสมอ แล้วแต่ว่าจะเจอใครอยู่ในขณะนั้น

"แกงไตปลาของโปรดผมเลยนะเนี่ย ว่าแต่คุณเนตไม่แบ่งไว้ทานสักหน่อยหรือครับ"

เขาคิดว่าคนให้ น่าจะส่งความนัยพิเศษมากับอาหารชนิดนี้ อย่างเช่น เธอชอบอาหารนี้เป็นพิเศษ ปริมาณเลยมีมากเกินไปกว่าคนเดียวกินมือเดียวหมด "แคในตะกร้านี้ก็เยอะแล้วละ"

คนถามลอบพ่นนลมหายใจกับคำตอบ ยามหรือแม่บ้านคนอื่นที่เคยได้รับความเอื้อเฟื่อจากลูกบ้านคนนี้บอกเป็นเสียงเดียวกัน เธอไม่เคยแสดงท่าทียินดียอมรับของเหล่านี้เลย การแบ่งปันของให้ไม่ใช่แค่แบ่งของบางชิ้น บางที่ยกให้ทั้งตะกร้าแบบไม่มองสักนิดก็ยังมี

ความแปลกของลูกบ้านคนนี้ถูกบอกเล่าต่อกันในหมู่ยามและแม่บ้าน เป็นทอดๆ เขาเพิ่งมาทำงานไม่นาน นอกเหนือจากเรื่องนี้บวกกับพูดน้อย และไม่ค่อยสูงลิ้งกับใคร เขาไม่เห็นว่าหญิงสาวจะเป็นอย่างคนเก่าๆ ว่ากันสักนิด แต่กระนั้นเขาก็ไม่คิดอยากเห็นเธอแบบแปลกๆ อย่างใดๆ พูดกันหรือกะนะ

"กลับมาแล้ว"

น้ำเสียงอ่อนระโหยดังขึ้นหลังจากเจ้าตัวแน่ใจว่าประตูห้องปิดสนิท รองเท้าถูกสะบัดทิ้งไม่ดูตำตู่ดีว่าจะกระเด็นไปทิศทางไหนเป็นลำดับต่อมา กระเป๋าสะพายบนไหล่ถูกลบปล่อยลงพื้นแล้วลากไปเรื่อยจนหลุดร่วงตรงกลางห้องพร้อมกับตะกร้าในอีกมือ ครันเห็นโซฟาตัวโปรดก็เหมือนกับลานในร่างกายหมดเอาเดี๋ยวนั้น หญิงสาวทิ้งตัวล้มคว่ำลงบนโซฟา เหยียดแขนขาจนสุด คลายความเมื่อยล้าที่ร่างกายแบกรับมา

ลักนิต จิตใจของเธอลอยล่องสู່ห้วงอดีตอีกครา อดีตของการเป็นคนที่ถูก
ใครต่อใครผลักไสด้วยความรังเกียจ คนที่ไม่มีใครต้องการแม้กระทั่ง 'ทุก-คน'
ในครอบครัว

คราวนี้ไม่ต้องหลบหนี ภาพเก่าก่อนผุดวาบในห้วงความคิดแจ่มชัด
ราวกับเกิดขึ้นอยู่ตรงหน้า

เนิ่นนานกว่าจรรยาเนตรจะตั้งตัวเองจากภาพอดีตที่นึกถึงคราใดหัวใจก็
ปีบรัดแทบอยากปลิดออกจากขั้วกลับสู่ปัจจุบันอีกครั้ง เสี่ยงจากโทรศัพท์
เจียบไปเมื่อใดก็สุดรู้ สายตาตวัดไปที่โทรศัพท์ก่อนเปลือกตาจะปิดลงแนบ
ข้มกลั้นความรู้สึกหลากหลายเอาไว้ไม่ให้สะท้อนออกมา หญิงสาวลุกจาก
โซฟาหันหลังให้โทรศัพท์ ปล่อยสัญญาณเตือนข้อความเข้ากะพริบค้างอยู่
อย่างนั้น

ข้อความที่พลาดไป พังวันนี้หรือวันไหนก็ไม่ต่างกัน

หญิงสาวเดินเข้าครัวเพื่อหุงข้าว ก่อนจะเดินกลับมาคว้าตะกร้าจาก
พื้นกลางห้องไปวางในที่ที่ควรเป็น จากนั้นค่อยๆ หยิบของแต่ละกล่อลงใน
ตะกร้าออกมาพิศดูอย่างละเอียดว่ามีอะไรบ้าง

กว่าปีมาแล้ว เนตรนรีทำอาหารใส่ปิ่นโตมาส่ง รวมถึงโทรศัพท์มาหา
บ่อยๆ ชวนคุยเรื่องอาหารบ้าง เรื่องคอมพิวเตอร์ที่เพิ่งหัดใช้งานบ้าง
นับเป็นการติดต่อสื่อสารกันมากกว่าเคยๆ หลังจากไม่ได้พูดคุยกันยาวๆ
เป็นกิจจะลักษณะเกินกว่าการทักทายและพูดกันสองสามประโยคตั้งแต่
เนตรนรีหย่ากับจอม

จรรยาเนตรรู้สึกเสียยิ่งกว่ารู้ว่าการกระทำทุกอย่างของเนตรนรีหมายความว่า
อะไร

มุมปากบิตขึ้นเยาะหยัน จะพยายามดึงเธอที่ถอยห่างออกมาให้กลับ
เข้าไปใกล้ทำไม ในเมื่อแม่เป็นคนผลักไสเธอออกมาแท้ๆ อยากดึงเธอให้
ไปเห็นรอยร้าวของความสัมพันธ์ชัดๆ หรือยังไง ที่สำคัญเพิ่งมานึกได้อะไร

ทั้งห้องยังคงเงียบงันไร้เสียงตอบกลับ

หญิงสาวเดินส่องตามใต้โต๊ะ ตู้ โซฟา ห้องน้ำ กระทั่งห้องนอนที่
ปิดประตูสนิทก่อนออกไปทำงานเพื่อจำกัดอาณาเขตการทำลายล้างของ
เสือโหยไว้แค่ห้องโถงเท่านั้น หากจนทั่วทุกซอกมุมยังไร้เงาของมัน กระทั่ง
เสียงร้องสักรินดยังไม่มี

ความหวังสุดท้าย จารุเนตรหันไปหาเงาตะคุ่มที่นั่งกอดเข้าแจजूอยู่
หน้าประตูกระจกทางออกไประเบียง

น้ำหวานเป็นสมาชิกร่วมห้องอีกราย เธอเป็นของแถมที่ได้มาตอนซื้อ
ห้องขนาดหนึ่งห้องนอนหนึ่งห้องโถงแห่งนี้ แต่จะว่าเป็นของแถมคงไม่
ถูกต้องเสียทีเดียวนัก ถ้าไม่เป็นเพราะน้ำหวาน ด้วยกำลังทรัพย์ของคนเพิ่ง
ทำงานก่อสร้างตัวไม่กี่ปี จารุเนตรคงไม่มีปัญญาซื้อห้องขนาดสี่สิบกกว่า
ตารางเมตร และถ้าไม่ใช่เพราะเธอช่วยต่อรองราคาอย่างสุดฤทธิ์สุดเดช
เจ้าของห้องคงไม่ลดราคาต่ำเตี้ยอยู่แล้วให้ลงมาจนเหมือนให้ฟรี

"น้ำหวานเห็นเสือโหยไหม"

หากคำตอบที่ได้คือความเงียบจากน้ำหวานเหมือนเช่นเคยๆ หากว่า
เธอไม่อยู่ในอารมณ์อยากพูดคุย

จารุเนตรกวาดตามองไปนอกระเบียง ชั่งใจว่าเสือโหยจะออกไป
ด้านนอกไหม เพราะมันสามารถทะลุประตูเปิดและปิดได้สนิทละม้ายคน
เลยทีเดียว เพื่อความมั่นใจจึงหมายถึงเดินออกไปสำรวจระเบียง เผื่อว่าเสือโหย
จะติดอยู่ข้างนอก

"ม่ายยย...อยู่..."

น้ำเสียงเบาลากยาวเกินกว่าคนธรรมดาสามารถทำได้มาพร้อมกับ
ความเยินเยิบชวนขนลุกจากผู้ที่นั่งขวางประตูในอิริยาบถเดิม
ไม่เปลี่ยน แม้มือเท้าของจารุเนตรยื่นเข้าไปในตัวหลอนครึ่งหนึ่ง

"แล้วรู้ไหมว่าโหยไปไหน"

ตาอับแสงของน้ำหวานเริ่มมีหยาดน้ำคลอเบา

คนถามรีบถอยห่างอย่างรู้เท่าทันว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรต่อไป วินาที ถัดมาร่างที่นั่งอยู่ก็สั่นเทิ้มขึ้นเรื่อยๆ ด้วยแรงสะอื้น แล้วค่อยๆ ทิ้งตัวลง ราบกับพื้น ทว่าความที่นั่งติดกับประตู ลำตัวที่อ่อนบ่นจึงพุ่งทะลุกระจะกออกไป ด้านนอก ส่วนที่อ่อนล้าอยู่ด้านในห้อง แต่กระนั้นน้ำหวานก็ไม่ทำ ความเสียหาย ให้เกิดขึ้นกับกระจะหรือตัวเองแม้แต่นิด

เสียงร่ำไห้พร้อมคำคร่ำครวญดังแว่วๆ พอให้จับใจความได้บ้าง

"พี่ตะ...หวาน...รอ...อยู่...นะ..."

จารุเนตรส่ายหน้าอ่อนใจกับคำตอบจากน้ำหวานซึ่งไม่เกี่ยวกับคำถาม เลยสั๊กนิต หาได้หวาดกลัวกับภาพกระจะทั้งบานเสียบผ่านร่างหรือเสียง ละห้อยโหยหวนชวนวังเวงใจแต่อย่างใด เพราะน้ำหวานร้องให้คร่ำครวญ หนักบ้างเบาบ้างแล้วแต่อารมณ์ของเธอเป็นที่ตั้งอยู่เสมอ เรียกว่าเห็นจน ชินตา ฟังจนชินหู

เพื่อนบ้านทางฝั่งซ้ายแง้มประตูออกมามองอย่างหวาดๆ แบบไม่คิด ปิดบังเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา และครั้งนี้เป็นยามวิกาล กอปรกับสีหน้า ร้อนกร้อนใจของจารุเนตร ความหวาดหวั่นบนสีหน้าจึงเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว

"ขอโทษที่มารบกวนเวลานี้คะ พอจะเห็นแมวลายเสือตัวโตๆ บ้างไหมคะ" สีหน้าคนฟังแปรเปลี่ยนเป็นโล่งอกระคนเสียดายในทันที

"ไม่เห็น" นานๆ จะมีโอกาสได้คุยสักที เพื่อนบ้านก็ไม่พลาดที่จะ ฉกฉวยเอาไว้ "แล้ว..."

ทว่าจารุเนตรเอ่ยปากขอบคุณเมื่อได้รับคำตอบและขอตัวจากมาแบบ ไม่รอให้อีกฝ่ายพูดมากกว่านั้น

เธอรู้เสียยิ่งกว่ารู้ว่าลึกไปกว่าความกลัวของเพื่อนบ้านคนนี่คือความ คาดหวัง หวังให้เธอเปิดปากเล่าประสบการณ์ที่พบพานในห้องให้ฟังสักนิต

เพราะการปรากฏกายออกมาช่วยต่อรองราคาซื้อชายของน้ำหวาน ปลุก
ความอยากรู้ของทุกผู้ทุกคน

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่เคยปริปากพูดเกี่ยวกับน้ำหวานเลยแม้ถูกถาม
ตรงๆ เธอปล่อยให้คิดและจินตนาการกันไปตามสะดวก ไม่ใส่ใจว่าเรื่องราว
จะถูกใส่สีตีไขจนเกินเลยไปขนาดไหน ไม่สนใจว่าใครต่อใครจะคิดเห็นเช่นไร
กับเธอ เธอถือคติที่ว่าหากไม่มีข้อมูลเพิ่มเติมเข้าไป เมื่อเวลาผ่านไปความสนใจ
ในตัวเธอและน้ำหวานจะค่อยๆ เลือนหายไปเอง

หญิงสาวตัวต้วส่ายตาไปยังห้องมุมสุดทางขวามือ เจ้าของห้องเป็น
ผู้ชายอยู่คนเดียว ไม่ค่อยอยู่ติดห้องสักเท่าไรหรอก ถ้าสุดเธอไม่เห็นเขาน่า
จะร่วมเดือนละมัง

บทที่ 2

เตโชที่กำลังพาตัวก้าวพ้นกรอบประตูห้องต้องนั่งค้างอยู่กับที่อย่าง
ฉับพลัน เมื่อความว่างเปล่าตรงหน้าประตูที่คุ้นชินกลับมีใครบางคนมาเติมเต็ม
ขำมือของเธอยังลอยคว้างกลางอากาศ หากเขารั้งตัวเองไม่เร็วพอ คาดว่า
เป้าหมายที่มือเธอจะลงจอดคงเป็นแฉงอกของตนแทนประตูอย่างที่เจ้าหล่อน
ตั้งเป้าเอาไว้เป็นแม่นมั่น

ตากลมเบิกกว้างไม่ใช่เพราะความตกใจที่เจ้าของห้องโผล่ออกมาแบบ
บุบบับไม่ทันตั้งตัว หากแต่เป็นสภาพของเขา ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สุขภาพดี
เปลี่ยนไปมากจนจำแทบไม่ได้

แม้รู้ว่าเสียมารยาท ทว่าผู้มาเยือนอดกวาดสายตาทินิจพิจารณาเนื้อตัว
เจ้าบ้านตั้งแต่หัวจรดเท้าซ้ำๆ อย่างละเอียดลออไม่ได้ รูปร่างสูงที่เคยกำยำ
ลำสันบัดนี้ซวบผอมจนโปร่งบางอย่างเห็นได้ชัด

สิ่งที่ทำให้ใจคนมองวูบหายคือรอยแผลบนใบหน้า ผ่าพันรอบแขน
เฟือกพอกตั้งแต่หัวเข้าไปถึงเท้า บาดแผลรวมถึงรอยฟกช้ำบนเนื้อตัวแม้
ตกสะเก็ดและสีจางไปไม่น้อย แต่ร่องรอยที่หลงเหลืออยู่ก็มากพอให้คิดถึง
สภาพเมื่อมันสดใหม่จะทำให้เจ้าตัวเจ็บปวดปานใด นี่คงเป็นคำตอบว่าเธอ

หายไปไหนเสียนาน

ระหว่างเกิดสุญญากาศทางการพูดคุย เดโชไม่ปล่อยเวลาทิ้งไปโดยเปล่าประโยชน์ ชายหนุ่มพิศอาคันตุกะที่โผล่มายืนหน้าห้องยามดึกอย่างละเอียดไม่ต่างกัน หญิงสาวตัวผอมบาง ความสูงพ้นระดับไหล่ของตนมานิดเดียวเท่านั้น ผมสีเข้มมัตรวบลวกๆ ผมบางส่วนหลุดลุ่ยลงมาปรกหน้าไปบ้าง แต่ยังเห็นงวงหน้ารับกับปากและจมูก โคร่งแก้มตอบเพราะความผอม ชับแน่นดวงตาให้ดูกลมโตยิ่งขึ้น

เธอ...เพื่อนข้างห้องผู้เจี๊ยบขริ่ม

เธอมักเดินก้มหน้าก้มตา ไม่มองหรือสบตากับใครละม้ายคนไม่มั่นใจในตัวเอง ไม่เปิดโอกาสให้เขาพูดคุยหรือกระทั่งทักทายสักคำแม้ว่าจะอยู่ห้องติดกันมาระยะหนึ่งแล้วก็ตาม ทว่าเพียงสบตากันจริงๆ จังๆ ครั้งแรกเมื่อครู่ แววตาดูเหมือนสายน้ำไหลลึกล้ำ กลับไม่แสดงออกถึงท่าทีประหม่าหรือหวาดหวั่นคนแปลกหน้าสักนิด

ชายหนุ่มจึงเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ หญิงสาวใช้การก้มหน้าก้มตามาก่อนกำแพงบิดกันตัวเองเพื่อไม่ต้องเสวนากับใครมากกว่าความขลาดอายอย่างที่คิดไว้แต่แรก

"มีอะไรหรือเปล่าครับ"

บทสนทนาเริ่มต้นขึ้นหลังจากเขาให้ความร่วมมือยื่นหนึ่งให้ผู้มาเยือนมองและสำรวจจนคิดว่าเธอน่าจะพอใจแล้ว

ตาวาวใสกะพริบปริบๆ เรียกสติกลับคืนมาว่าตนมายืนอยู่ตรงนี้ด้วยวัตถุประสงค์อันใด

"มีแมวหลงมาที่ห้องของคุณบ้างไหมคะ"

เธอบอกลักษณะพิเศษของเสือโหยอย่างละเอียด

แทนคำตอบ ชายหนุ่มเปิดประตูหน้าออกกว้างจนสุด แล้วเดินโขยกเขยกไปยังประตูอีกบานด้านในและทำเช่นเดียวกัน

ไล่ตามจับเจ้าสีขาที่กระโดดแผล้วไปมา เรื่องเหน้อยเขาคงไม่ห้วงเธอสักเท่าไรหรอก ห่วงแต่แผลบนมือมากกว่า เพราะเขาเคยโดนแมวชวนและกัดตอนไปช่วยงานร้านอาบน้ำตัดขนสัตว์เลี้ยงช้างบริษัทเพื่อเรียนรู้นิสัยสัตว์เลี้ยง เพราะจะนำมาปรับใช้ในการถ่ายภาพ ทุกวันนี้ยังจำความเจ็บปวดนั้นได้เป็นอย่างดี

"ถ้ามันไม่ยอมไปก็ปล่อยมันอยู่ที่นั่นไปก่อนก็ได้ ผมไม่มีปัญหาอะไรหรอก"

"แต่..."

ไม่ใช่แค่เรื่องความอับอายที่เสือโหยมาทำตามตามสบายราวกับอยู่บ้านของตัวเอง ยังมีเรื่องของความสกปรกที่เกิดขึ้นจากตัวของมัน อาทิ ขนร่วง การขบกัด และสิ่งสำคัญคือเขาแพ้ขนแมวหรือเปลา อยู่ด้วยกันประเดี๋ยวประด๋าวอาจจะได้ แต่ถ้ากินระยะเวลานานกว่านี้ใครจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

"มันไม่ได้มาเป็นครั้งแรก" เขาบอกอย่างเดาออกกว่าอีกฝ่ายคิดกังวลถึงสิ่งใดอยู่

อาคันตุกะสีขาตัวนี้มักแวะเวียนมาเกาะประตูระเบียงขอเข้ามาข้างในยามที่เตโชไม่ได้ไปทำงานอยู่เนืองๆ แต่ทุกครั้งเหมือนมันแค่มาทักทาย กิ่งเดินเล่นเปลี่ยนบรรยากาศเท่านั้น อยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยามก็จากไป มีวันนี้มันอยู่ด้วยนานจนกระทั่งเจ้าของมาตาม

แทนที่คนฟังจะสบายใจยิ้มออก สีหน้ากลับดูวิตกยิ่งกว่าเดิม

"แล้วมันทำความเสียหายอะไรให้คุณหรือเปลา"

ถามออกไป ใจก็ภาวนาตามไปด้วย *เสือโหยเอ๋ย อย่าทำลายล้างห้องคนอื่นเลยนะ แค่ในห้องตัวเองก็มากเกินไปแล้ว*

ก่อนย้ายมาอยู่ที่นี่เสือโหยไม่เคยมีประวัติไปรบกวนเพื่อนบ้านถึงในห้องมาก่อนเลย อย่างมากมันแค่ใช้ระเบียงเป็นทางผ่าน แต่คราวนี้มันถึงกับเข้ามานอนแผ่ราวกับอยู่ในห้องของตัวเอง แสดงว่ามันต้องคุ้นเคยและไวใจ

เขามากทีเดียว ทว่าสิ่งนี้กลับเป็นข้อเสียอย่างมหันต์ของเสียโหย เพราะถ้ามันคุ้นเคยมากเท่าไร มันจะยิ่งแสดงความเป็นเจ้าถิ่นและออกนินัยตามอำเภอใจมากขึ้นเท่านั้น

เห็นทีหลังจากนี้เธอคงต้องลี้กกลอนประตุ จำกัดขอบเขตของมันเสียแล้ว

คิดถึงการกักบริเวณของเสียโหยให้อยู่แต่ในห้อง จารุเนตรก็เห็นเค้ากลางหายหน้าไร โซฟาหนัง เบาะผ้า คงต้องสังเวยกแ่กรงเล็บเสียโหยที่อละวาดระบายอารมณ์เพราะไม่ได้ออกเที่ยวข้างนอกเป็นแม่মন แต่ก็ยังดีกว่าปล่อยมันสร้างความวุ่นวายกับเพื่อนบ้านล่ะน่า

ถ้าเกิดเพื่อนบ้านทนไม่ไหวไปร้องเรียน งานนี้ต่อให้มีลิบหน้าหวานก็คงช่วยอะไรเธอไม่ได้

"แค่นั้นไม่เรียกว่าเสียหายหรือมั้ง" เขาชี้นิ้วไปที่ระเบียง

ปกติเสียโหยมาเยือนจะไม่เคยขาดทุกซีให้ต้องทำความสะอาด เว้นแต่ยามที่เขาไม่อยู่ มันถึงถ่ายหนักบ้าง เบาบ้างทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้าดั่งหนึ่งจะทดแทนข้อความว่า 'มาหานะ' มีคราวนี้แหละมาอยู่ด้วยเสียนานจนปวดหนักขึ้นมา

เจ้าของห้องไม่อินชิงชอบแม้แต่น้อยกับประติมากรรมของเสียริมะเบียง ผู้เป็นเจ้าของเสียโหยเสียอีกที่แทบอยากกลับไปจับไอ้ตัวแสบมาเขย่าให้หัวสั้นหัวคโกลนและสั่งสอนความรู้คุณคนน้ มีอย่างทีไหน นอนบนเตียงเขาแล้วยังมีหน้ามาชี้รดห้องเขไปอีก แม้จะเป็นทีระเบียงก็เถอะ

"ขอโทษคะ ฉันจะทำความสะอาดให้เดี๋ยวนี้เลย"

หน้าซีดสลับแดงของหญิงสาวแสดงถึงความอับอายระคนอ่อนอกอ่อนใจ หากได้มีความขุ่นแค้นตัวตันเหตุถึงขนาดอยากทำร้ายแต่อย่างใด ผู้ที่แวดวงล้อมรอบด้วยคนรักลึกลับก็ยิ้มเอ็นดูระคนเข้าอกเข้าใจสงให้

นี่แหละหนาชีวิตทาสแมว

เดโชพยายามอย่างที่สุดที่จะเก็บงำเสียงหัวเราะให้อยู่แคในลำคอ เมื่อเห็นหญิงสาวทำท่าจะก้มลงไปตมพื้นเพื่อพิสูจน์ความสะอาด

แม่คุณเอ๊ย ชี๊แมวก่อนเท่าแม่โป้งไม่กี่ก่อน เก็บออกแล้วล้างขัดทำความสะอาดเฉพาะจุดรอบเดียวก็พอ นี่เล่นล้างไปชะครึ่งระเบียงแถมไม่ใช่ล้างแค่รอบเดียว แต่ล้างถึงสามรอบ!!! ทำยังกะไอ้ทีเลอะเทอะมันเป็น ชี๊จากข้างที่กินกาวเข้าไปยังงั้น

"ไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก"

จารุเนตรอยากทำมากกว่านี้ด้วยซ้ำไป เพื่อลบล้างความผิดที่แมวจอมป่วนทำเอาไว้ ไม่รู้ว่ามันมาอีมาฉีให้เขาต้องเก็บไปก็รังก็หนกันแล้ว

โอ๊ย อยากเอาถึงน้ำคลุมหัวเดินกลับออกไปจริงๆ ชีวิตฉันไม่เคยอับอายขายชี๊หน้าขนาดนี้มาก่อนเลย

ขัดพื้นไปสายตาชุ่นเคืองก็ตัวตึงไปหาตัวตันเหตุที่ยังคงนอนเฉยทำทองไม่รู้ร้อนดังเดิม

ตั้งแต่ย้ายมาจารุเนตรยังไม่เคยพูดคุยกับเพื่อนบ้านคนนี้สักครั้งเดียว เพราะเธอไม่ค่อยชอบพูดคุยกับใครก่อน บวกกับเขาห่างไกลกับคำว่านำเข้าไปใกล้ และเชื่อเชิญให้ทำความรู้จัก ทั้งตัวโตเป็นยักษ์ปักหลั่น หน้าครี้มด้วยหนวดเครา แถมสีหน้าบึ้งตึงเหมือนหมิโมโหหิวเพิ่งออกจากกรจำศีลก็ไม่ปาน เวลาเข้าออกคอนโดฯ ของเขาและเธอต่างคนต่างไม่แน่นอน

นานครั้งกว่าจะหมูนวนมาเจอกันก็ดันเป็นตอนเขากำลังจะออกจากห้อง เธอเปิดประตูจะเข้าห้อง เจอหน้ากันทีก็เลยเป็นแบบเธอมองฉันฉันมองเธอ คนละแวบพอรับรู้ว่าเป็นเพื่อนบ้านกัน

พอมีโอกาสพูดคุยกันสักที สวรรค์ก็ช่างเลือกสถานการณ์ที่ไม่น่าประทับใจเอาเสียเลยมาให้

หญิงสาวชอบหัวอุปรณ์ทำความสะอาดไปเก็บและกลับมาอีกครึ่งพร้อมไม้เต็ดเรียกเสื่อโฮย

เจ้าของห้องช่างใจดีเหลือแสน ประตูหน้าต่างเปิดไว้กว้างแต่แรกอย่างไร ก็เปิดค้างไว้อย่างนั้นไม่คิดปิด ส่วนตัวเองไปยืนอิงเคาน์เตอร์อยู่ห่างๆ คอย ดูเจียบๆ ไม่เข้ามายุ่มย่ามกดดันให้หวาดระแวงหรือกระทั่งชักสีหน้ารำคาญ สักนิดยังไม่มาให้เห็น

คุย ทักทายกัน หรือกระทั่งยิ้มให้เขา เธอไม่เคยทำยังไม่เท่าไร บางครั้ง บางคราเธอยังแอบค่อนข้างแอบแหวะเกี่ยวกับรูปร่างที่ดูน่ากลัวของเขานี่สิ คิดย้อนไปแล้วความละเอียดถี่ถ้วนก็กระหน่ำในอกซ้ำแล้วซ้ำอีก

นี่แหละนะ เขาถึงได้พริบตาสนทนกันมาว่าไม่ควรตัดสินคนจากแค่รูปลักษณ์ ภายนอก

"โหย นี่แซลมอนย่างของโปรดแกเลยนะ สนนใหม่"

กล่องอาหารถูกโบกไปมาในอากาศให้กลิ่นหอมกำจายออกไปแตะจมูก เป้าหมาย

โครกกก!!!

ถ้าเป็นเสียงจากเสือโหย จารุเนตรคงยิ้มร่า ทว่าต้นเสียงกลับดังมาจาก ผู้เป็นเจ้าของห้อง เพียงครู่เดียวเธอก็ขึ้นมาได้ว่าตอนมาเคาะห้อง เขาน่าจะ กำลังจะออกไปข้างนอกและถ้าให้เดาเขาคงจะออกไปรับประทานอาหาร แต่ เธอกลับทำให้เขาเสียเวลาไปร่วมหลายสิบนาที

"คุณยังไม่ได้อ่านอาหารค่ำใช่ไหมคะ" เธอถามเพื่อยืนยันความถูกต้อง ในสิ่งที่คิด

เดโชลูบท้องและส่งยิ้มเจื่อนแทนคำตอบ

ท้องเอ๊ย รักษาหน้าให้กันหน่อยก็ไม่ได้ มาเจาะจงร้องอะไรตอนนี้ แต่ ก็นะ ถ้าปลาย่างของแหม่มมันไม่หอมชวนน้ำลายหยดขนาดนี้ท้องคงไม่โอดครวญ ขึ้นมา

ตั้งแต่ป่วยแล้วต้องกินยาให้ครบทุกมื้อ เดโชก็ติดกินอาหารตรงเวลา ไปเสียแล้ว ผิดเวลานิดหน่อยท้องก็ร้องระงมเหมือนอดข้าวมาสักสามวัน

ยังงัยงั้น

"คุณจะรังเกียจไหม ถ้าฉันจะแบ่งอาหารมาให้คุณ" คำถามเย้ยออกไปแบบไม่พักคิด

แม้เธอไม่ค่อยสูงส่งกับใครและหย่อนมนุชยสัมพันธ์ไปบ้าง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่ได้หมายความว่าน้ำใจและความเอื้อเฟื้อที่ฟังมีจะย่อหย่อนตามไปด้วย

ต่อให้เธอไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับเขามาก่อน แต่การที่เห็นตำตาวาเขาไม่สบาย ต้องใช้ไม้ค้ำช่วยเดินเขยกลงไปซื้ออาหารรับประทาน หนาซ้าเวลาตึกต้นป่านนี้ ร้านค้าละแวกใกล้ๆ น่าจะปิดไปจนหมด ร้านสะดวกซื้อที่ใกล้ที่สุดก็ยังไม่เปิดสำหรับคนเดินเห็นไม่ปกติ ถ้าเธอยังปล่อยให้เขาทำแบบนั้นก็ดูจะใจจัดใจดำเกินไป

หนาซ้าเธอมีอาหารเหลือเพื่อพอกินไปทั้งอาทิตย์ ถ้าไม่แบ่งปันให้เขานอกจากเธอจะใจดำแล้วยังตระหนี่อีกต่างหาก อีกอย่างเสียโหยมารบกวนเขาบ่อยครั้ง ถือว่าเป็นการโกโทษและตอบแทนน้ำใจที่เขาช่วยดูแลมันก็แล้วกัน

"ไม่รังเกียจครับ แต่ผมกินเยอะ ไม่รบกวนคุณหรอก"

เห็นชัดว่านอกจากความเอื้อเฟื้อ ยังมีสาเหตุอื่นที่ทำให้เธอหยิบยื่นน้ำใจมาให้

ถึงเขาทำอะไรไม่มีใครสะดวก แต่ไม่คิดผลกระทบไปให้คนอื่นเพื่อให้ตัวเองสะดวกสบายขึ้น อีกทั้งคำว่า 'แบ่ง' เดโชไม่แน่ใจว่าจะแค่แบ่ง เธออาจจะยกมาให้ทั้งหมดที่มี หากเป็นเช่นนั้นแล้วเธอจะรับประทานอะไร มิต้องออกไปหาซื้อหรือทำขึ้นใหม่หรือ

คำปฏิเสธและสีหน้าสีตาบอชัดถึงความเกรงใจหาใช่เหตุอื่น คนถามจึงกล้าตั้งต้นทำตามความต้องการของตน "ไม่ต้องห่วงเรื่องปริมาณ รับประทานว่ามีพอให้คุณกินอิมแน่นอน คุณอรอสิครับ"

ไม่รอฟังคำตอบรีบ จารุเนตรกลับมาที่ห้องตนเองอีกครั้งและระหว่างรออุ่นอาหารให้ร้อนสักนิด พลันนึกบางอย่างขึ้นมาได้ มีอริบกดโทรศัพท์

ลงไปเคาน์เตอร์ด้านล่าง

"คุณโชค แนนท์ห้องเก้าศูนย์สองนะคะ อยากทราบว่าเพื่อนบ้านของแนนท์ ห้องเก้าศูนย์หนึ่งเขากลับมาอยู่ห้องหรือยังคะ เออ...แมวของแนนท์ยังไม่กลับห้องคะ แนนท์จะไปถามว่าเห็นมันหรือเปล่า"

ถึงจะมั่นใจว่ามองไม่พลาด แต่ความผิดพลาดในวันนั้นก็ทำเธอเสียความมั่นใจพอควร เธอขอตรวจสอบอีกที่ดีกว่าเกิดเหตุการณ์ซ้ำรอย

เสียงถอนหายใจอย่างโล่งอกดังขึ้นหลังพูดคุยกับผู้ดูแลอาคารจบ เป็นอันว่าเพื่อนบ้านของเธอมีตัวตนจริงๆ ไม่ใช่แค่ร่างเงาที่ย้อนกลับมาอยู่ในที่ที่คุ้นเคย นอกจากนี้โชคยังบอกข้อมูลเพิ่มเติมอีกนิดว่าการบาดเจ็บของเธอกิจจากอุบัติเหตุทางรถ เพิ่งกลับมาวันนี้และให้คำรับรองอย่างหนักแน่นว่าเพื่อนบ้านคนนี้นิสัยดีและรักสัตว์

กับข้าวสองจานพร้อมข้าวถูกวางลงบนโต๊ะในเวลาไม่นาน อาหารทุกจานแม้ไม่ได้จัดตกแต่งให้สวยงามกิน แต่ก็เห็นชัดถึงความพิถีพิถันในการจัดเรียงและความสะอาด ส่วนปริมาณไม่ต้องห่วงอย่างที่เจ้าตัวรับรองเอาไว้ ทว่าที่มากกว่านั้น ทั้งความงดงามและไม่เอาจวัดปริมาณได้คือน้ำใจและการแบ่งปัน

ชายหนุ่มละสายตาจากอาหารตรงหน้ากลับไปยังผู้เป็นเจ้าของอาหาร หากครานี้เห็นแต่ความรู้สึกอื่นเพิ่มขึ้นมา ไม่ใช่แค่มองและรับรู้ว่าเป็นคนเคยๆ เห็นหน้าค่าตากันเช่นแต่ก่อนอีกต่อไป

ผู้ที่กำลังจะเดินออกจากห้องขมวดคิ้วด้วยความสงสัยใส่ถุงที่แขวนอยู่บนลูกบิดประตูหน้าห้อง กระดาษโน้ตใบเล็กที่แปะหน้าถุงว่า 'แทนคำขอบคุณจากเจ้าของเสือโหย' ช่วยคลายหัวคิ้วและความกังขาให้เขาในทันที ทว่าความรู้สึกหลากหลายจนยากที่จะระบุชื่อได้ก็พัดพลิวเข้ามาแทนที่

ภายในถุงมีกล่องสามกล่องบรรจุข้าวและกับข้าวเพียงพอสำหรับคนหนึ่ง

ครั้นเห็นว่าเขาสามารถออกไปไหนมาไหนได้ไม่ลำบากเรื่องกินอยู่ เธอก็เลยไม่ได้เอาอาหารไปฝากเขาอีก และคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนบ้านก็คงหยุดแค่นั้น ทว่าตอนเย็นวันถัดมาหน้าห้องของเธอก็ยังมีขนมและผลไม้พร้อมแนบกระดาษโน้ตมาแขวนไว้เช่นเดิม ทั้งที่เธอไม่มีสิ่งของหรือกระทิ่งคำขอขอบคุณตอบกลับไป

การสื่อสารแบบเงียบๆ มีเพียงของมาแขวนไว้ ไร้ตัวผู้เป็นเจ้าของ ไม่มีการส่งเสียงหรือสัญญาณแจ้งใดๆ หรือเรียกร้องการตอบรับจากเธอ

จารุเนตรถอนหายใจด้วยความรู้สึกบอกไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี กับน้ำจิตน้ำใจอย่างต่อเนื่องของเขา จะมองเมินก็รู้สึกละลายใจ จะสานต่อก็กลัวในหลายๆ สิ่งหลายๆ อย่าง

"โหย" เธอส่งเสียงเรียกเจ้าตัวป่วนอย่างนึกขึ้นมาได้ว่าไม่เห็นมันแม้แต่บ่อย

เรียกครั้งที่สามก็ยังเงียบกริบ หมิงสาวรีบก้าวไปยังประตูระเบียงก็เห็นว่าสลักกลอนประตูที่เธอลั่นเอาไว้เพื่อขังเสือโหยไว้ในห้องถูกเลื่อนออก

"มันจะเก่งเกินแมวไปแล้วนะ หรือว่า..." เธอหันไปยังเพื่อนร่วมห้องที่นั่งกอดเข้าเจ้าจุกอยู่เงียบๆ ทำตัวประหนึ่งเป็นต้นไม้ที่ไม่ปาน

"มันส่งเสียงน่ำรำคาญ" เสียงเย็นยะเยียบบอกเบาๆ

จารุเนตรแทบอยากจะทำอะไรให้หลุดสักกระจุกด้วยความโมโห "มันส่งเสียงน่ำรำคาญ หวานก็ไม่ควรปล่อยมันไปก่อนความรำคาญให้เพื่อนบ้าน"

หมิงสาวพรวดพรวดออกจากห้องและไปยืนอยู่หน้าห้องเป้าหมายภายในอดีตใจเดียว

"เสือโหยอยู่ที่ห้องคุณหรือเปล่าคะ"

ราวกับเหตุการณ์เมื่อหลายวันก่อนย้อนกลับมาอีกครั้งเมื่อเขาเปิดประตูห้องออกจนสุด ตามด้วยประตูห้องนอน และเสือโหยก็นอนแอ่โตอยู่บนเตียงนอนของเขาอย่างสบายอารมณ์ด้วยท่าเดิมเป๊ะ และไม่ว่าเธอจะคว้าจับมันอย่างไร

ก็ไม่สำเร็จ แกรมได้แผลถลอกจนลายพร้อยไปทั้งมือ

"ปล่อยมันไว้แบบนี้ก็ได้ ผมไม่มีปัญหาอะไรหรอก" เขาบอกอย่าง
นี้กสงสารเธอซะมิด

*คุณไม่มีปัญหา แต่ฉันมีความละเอียด จารุเนตรเอ็ดตะโรในใจ พร้อม
ก่นด่าเจ้าตัวป่วนอีกหลายประโยค*

"เดี๋ยวมันจะทำห้องของคุณสกปรกอีก" เธอบอกเสียงอ่อย

"ผมทำความสะอาดได้ ไม่มีปัญหา" เขาไหวไหล่ลอยอย่างไม่เห็นเป็นเรื่อง
สลักสำคัญในการที่จะต้องเก็บกวาดของเสียจากสัตว์ที่ตนเองไม่ได้เป็นเจ้าของ
เขาพูดแบบนี้หมายความว่าเสียใจอันนี้ให้เขาต้องเก็บกวาดไปแล้วใช่ไหม
จารุเนตรหน้าแดงแปริ๊ดด้วยความละเอียดแกล้งใจ

พระแม่ธรณีเจ้า สูดลูกลงไปเถอะ

เห็นเขาไม่ว่ากล่าวเธอสักคำที่ควบคุมดูแลสัตว์เลี้ยงไม่ได้ และไม่ถือโทษ
โกรธเคืองที่เสียใจทำห้องเขาสกปรกให้ต้องเก็บกวาด ความรู้สึกกลัวๆ ที่
จะสานต่อมิตรภาพก็ลดน้อยถอยลง แกรมมีโอกาสดีๆ ให้สานต่อได้อย่าง
เหมาะสมและไม่ต้องเปลืองสมองคิด หญิงสาวก็ไม่รอช้าที่จะคว้าจับเอาไว้
อีกครั้ง

"คุณกินข้าวเย็นหรือยังคะ"

พลันเสียงทอเครื่องครัวร้องประท้วงขึ้นมาทันทีราวกับมันมีหูก็ไม่ปาน
"ยังครับ" เขาหลับท้อปลอบประโลมไม่ให้มันส่งเสียงโครกครากประจาน
เขาไปมากกว่านี้

"ถ้าอย่างนั้นรอแป็บหนึ่งคะ"

จารุเนตรเดินกลับห้องอย่างรวดเร็วไม่ต่างจากตอนมา และคว้าปิ่นโต
ที่แม่เพิ่งส่งมาให้ถือไปที่ห้องของเพื่อนบ้านอีกครั้งหนึ่ง

"แล้วคุณกินข้าวหรือยัง" เขาถามกลับบ้าง หากแต่น้ำเสียงทอดอ้อนโยน
ยิ่งกว่าเธอและสายตาทอแสงอ่อนโยนยิ่งกว่า

"กินแล้วคะ"

เห็นสายตาพินิจนึ้หนานเจือความกลางแคลงใจของอีกฝ่าย ความขุ่นข้อง
ก็พุ่งกระจายขึ้นมาในอกจากรูเนตรอย่างห้ามไม่อยู่

"คุณโกหก"

ละม้ายไม่ใช่คำพูดที่เขาโยนมา แต่เป็นระเบิดลูกโต ทำลายความรู้สึก
ดีๆ ที่กำลังก่อตัวจนทลายราบเป็นหน้ากลอง

มีสิทธิ์อะไรมาว่ากัน ปากหาเรื่องแบบนี้ก็ต่างคนต่างอยู่แบบเดิมไปเถอะ
ปลายนิ้วสากและลงบนหลังมือเล็กเพียงแผ่วเบา กันไม่ให้คนขี้โมโห
หยิบปืนโตกลับคืนไป

"เอ๊ะ!" ตาวาววับจับจ้องเอาเรื่องเอาราว

"คุณโกหกเรื่องกินข้าวแล้ว"

เตโชขยายความด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลสายน้ำริน หวังรดใจร้อนนุ่มของเธอ
ให้เย็นลงสักหน่อยและหยุดฟังกันสักนิด

คนโมโหจะงักก็ก ความขุ่นข้องที่พุ่งกระจาดกระจายจนท่วมท้นออกมา
ทางสีหน้าและท่าทางมันตกลงลงไปนอนนิ่งด้วยความรวดเร็วไม่ต่างกับตอน
ก่อตัว ความกระตาคใจที่ถูกจับได้ตื้นขึ้นขึ้นมาแทน ทว่าก็ถูกความสงสัยเข้า
กลบทับอีกชั้น

สายตาจับจ้องเขาด้วยแววพินิจพิเคราะห์ลึกล้ำมากกว่าเคย

จากรูเนตรมันใจว่าท้องไม่ร้องครวญครางขึ้นฟ้องเหมือนใครบางคน และ
เธอไม่ได้รู้จักมักคุ้นกับเขามาก่อน เขามารู้ดีได้โดยไม่ว่าเธอพูดคำไหนจริง
ไม่จริง

"คุณหยุดคิดและหลบตาตอนบอกว่ากินข้าวแล้ว" ละม้ายเตาออกว่า
อีกฝ่ายกำลังคิดสิ่งใดอยู่

"ไหนๆ คุณก็ยังไม่ได้กินข้าว ก็มากินด้วยกันเถอะ"

ถ้อยประโยคทั้งสุภาพและบริสุทธิ์ใจอย่างยิ่ง ท่าทางและสายตาแสดงออก

ให้เห็นชัดๆ ว่าเขาเพียงต้องการสานต่อมิตรภาพที่เธอเป็นฝ่ายหยิบยื่นมาก่อนให้เติบโตและทอดยาวออกไป ไม่มีเล่ห์กลใดๆ แอบแฝง

"มีเพื่อนนั่งกินด้วยกันนอร์อวกกว่ากินคนเดียวนะ"

เขาเชิญชวนอย่างมั่นใจว่าเธอพักอาศัยอยู่เพียงลำพัง

"ใครบอกว่าฉันกินข้าวคนเดียว"

หญิงสาวพยักพยิตไปยังแมวจอมเกี้ยวจร้านที่กำลังเยื้องย่างออกมาจากห้องนอน

เสื่อโหยยเดินมาหยุดหน้าจรรูเนตร มันจ้องหน้าเธอเขม็งพลางร้องหง่าวตบเท้าที่พื้นปุกๆ หาได้สนใจสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ใดๆ ไม่ เธอซึ่งเลี้ยงมันมาหลายปีรู้ดีว่าเป็นสัญญาณขออาหาร

ชายหนุ่มส่ายหน้าน้อยๆ กับความช่างคิดดั่งของเธอ

"มันไม่ใช่คน และที่สำคัญถามมันหรือยังว่ามันอยากลดตัวมาเป็นเพื่อนกับคุณไหม"

ไม่ใช่แค่ไม่เชื่อฟัง แต่สายตาของเสื่อโหยยขณะนี้ทำให้แววตาของการอ้อนขออาหาร แต่เป็นสิ่งให้เอาอาหารมาให้มันกินเดี๋ยวนี้

จรรูเนตรรู้เสียยิ่งกว่ารู้ว่าตนนั้นไม่อาจเทียบชั้นเป็นเพื่อนกับเสื่อโหยยตลอดระยะเวลาที่อยู่ร่วมกันมาแม้เป็นคนให้ข้าวให้น้ำและที่พักอาศัยแก่มัน แต่เธอกลับมีสภาพเหมือนเป็นทาสในเรือนเบี้ยของมันก็ไม่ปาน ถูกมันกดขี่สารพัด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องมากของอาหารการกิน ที่นอน ที่ซบถ่าย จะเข้าหาหรือเล่นด้วยต้องดูอารมณ์ของมันเป็นหลักมิใช่ของเธอ

หญิงสาวถอนหายใจพรีด ยกมือที่วางขึ้นเป็นสัญญาณยอมจำนนต่อข้อสั่งเกตของเดซี รับหิ้วเสื่อโหยยกลับห้องไปกินข้าวก่อนที่มันจะอาละวาดซึ่งไม่เกิดผลดีต่อเธอและเพื่อนบ้านแน่

หญิงสาวเดินวนเป็นวงกลมรอบเสื่อโหยยที่กำลังก้มหน้าก้มตากินอาหารอย่างคิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรกับคำเชิญของเพื่อนบ้านดี จะไปหรือไม่ไป

ความเหมาะสมต่าง ๆ ประดังประเดเข้ามา ในเมื่อเธอไม่ได้ตกปากรับคำ ถ้าเธอไม่โผล่ไปก็คงไม่เสียหายอะไร แต่พอหันไปเห็นถุงผลไม้ที่เขามอบให้ รวมถึงการถามไถ่กลับด้วยน้ำเสียงและแววตาที่แสดงถึงความใส่ใจหาใช้ตาม มารยาทที่ทำให้หัวใจเธอไหวคลอน

ไม่กี่นาทีต่อมาจรรยาเนตรก็กลับมาเยือนห้องข้างๆ อีกครั้ง ที่เธอมาไม่ใช่ เพราะเบื่อกินข้าวคนเดียวซึ่งทำมาหลายปีติดๆ และไม่คิดว่าการกินข้าว โดยมีคนอื่นร่วมโต๊ะด้วยจะทำให้อาหารอร่อยเพิ่มขึ้นกว่าเดิม แต่เป็นเพราะ อยากผูกมิตรกับเพื่อนบ้านไว้บ้างสักคน และคนคนนี้ก็ผ่านการประเมินของ เสือโหยมาแล้ว ก็พอจะเชื่อมั่นในระดับหนึ่งว่าไม่เป็นบุคคลอันตราย

เพราะเสือโหยค่อนข้างรักสันโดษ น้อยครั้งที่มันจะเข้าหาคนก่อน อย่างคิดเชื่อว่าเสือโหยจะโยตีใครต่อใครเพียงได้รับอามิสสินจ้าง ต่อให้เป็น อาหารที่มันชอบมากที่สุดก็ตาม การเข้าหาทำความรู้จักกับใครสักคน มัน เลือกได้ดีทุกครั้ง พิสูจน์จากเธอยังคบหาคนจำนวนไม่กี่คนที่เสือโหยเลือก เข้าหาอย่างสนิทใจมาจนทุกวันนี้

รวมถึงแต่ละครั้งที่พบเจอกันเขาก็ไม่มีท่าทางก้าวร้าวก้าวตึกหรือชวนให้อึดอัดใจ มีแต่ความสุภาพและรักษาระยะห่างอย่างเหมาะสม

แต่ถึงอย่างนั้นจรรยาเนตรก็ยังหิวเสือโหยติดมาด้วย เพราะว่าถ้าเขาเปลี่ยน ท่าทีหรือทำอันตรายกับเธอแม้แต่น้อย เธอเชื่อว่าเสือโหยจะปกป้องเธอได้ และหวังว่าน้ำหวานที่อยู่ข้างๆ คงไม่อยู่เฉย

จรรยาเนตรระบายลมหายใจออกมาเบาๆ ด้วยความอ่อนใจ ต้นเหตุมีใช้ตัวเองหรือเสือโหย หากแต่เป็น 'เขา'

เธอมีได้เอ่ยปากหรือแสดงท่าทีใดๆ ว่าตอบรับคำเชิญ ทว่าเมื่อหวนกลับมาอีกครั้ง ประตูห้องยังคงเปิดค้างไว้เหมือนเก่า กับข้าวในปิ่นโตถูกอุ่น และเตาไฟจวน พร้อมงานข้าวอีกสองจานวางอยู่ตรงข้ามกัน ราวกับมันใจ

เสียนักหนาว่าเธอจะต้องมา

"คงไม่สายเกินไปที่จะแนะนำตัวกันนะ ผมเดโช เรียกสั้นๆ ว่าแดน"

ไม่น่าเชื่อว่าสงฆ์สงฆ์ขนมกัณมากี่หลายวัน แต่พวกเขายังไม่เคย
แนะนำตัวกันเลย

สายตากังขาอย่างไม่ปิดบังของหญิงสาว ทำคนมองต้องโคลงศีรษะไปมา
เธอจะรู้ตัวบ้างไหมว่าดวงตาของเธอแสดงออกทั้งความคิดและอารมณ์
ชัดเจนกว่าการพูดออกมาเสียอีก

"ผมไม่เอยากแก่หน้า คุณก็หยวนๆ เรียกชื่อผมอย่างเดียว อย่ามีสถานะ
นำหน้าให้หน่อยเถอะ"

หญิงสาวยิ้มมุมอย่างพอใจไม่อยู่ เขาเดาความคิดเธอถูกก็ครั้งกันแล้วนะ
ถ้าหากว่าไม่สอบถามผู้ดูแลคอนโดฯ จนมั่นใจว่าเขาเป็นคนปกติ เธอคงคิด
ว่าพูดอยู่กับวิญญาณไปแล้ว

"จาร์เนตร แนตคะ"

ชื่อสมตัวจริงๆ 'ตาสวย'

ดวงตากลมโตใสแวววาวดูจรรยานัยน์ตากวางใต้แพขนตาหนาที่ไม่ถูก
แต่งเติมใดๆ โดดเด่นที่สุดแม้ยามเจ้าตัวทอดสายตาทิ้ง อดนึกต่อไม่ได้หาก
บัตเป่าความเย็นชาที่เห็นอยู่เป็นนิตย์ออก ดวงตาคู่นี้คงวิบวาวพร่างพราย
ยวนใจยิ่งกว่านี้

"อยู่ที่นี่เป็นยังไงบ้าง" เดโชเลือกหัวข้อสนทนากลางๆ ที่จะนำไปสู่การ
พูดคุยเรื่องอื่นง่ายขึ้น

อาการชะงักของคนฝั่งตรงกันข้าม มือกำช้อนแน่น ปากแหม่นจนเป็น
เส้นตรงไม่หลุดพ้นไปจากการจับสังเกตของเดโช

คิ้วเข้มย่นเข้าหากันเมื่อเห็นปรากการทะมึนผุดขึ้นอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ย
กำแพงสูงก่อล้อมตัวเองกันไม่ให้ผู้คนเข้ามาใกล้ตัวเธออย่างที่เคยเห็นจนชินตา
กลับมาอีกครั้ง

"มีปัญหาอะไรไหม" ชายหนุ่มรุดต่อ อยากรู้ว่าทำที่ตึงเครียดของเธอ มาจากสาเหตุอะไรกันแน่

"ไม่มี"

ซ็อนและส้อมถูกรวบวางกลางจานเป็นสัญญาณแสดงว่ามีอาหาร จบลงทั้งที่เพิ่งกินไปได้ไม่กี่คำ

"แสดงว่ามี"

"ไม่-มี"

หญิงสาวลุกขึ้นอย่างไม่สนมารยาทใดๆ ทั้งสิ้น

เธอไม่นึกเลยว่าเขาก็เหมือนกับคนอื่นๆ ทำที่ถามสารทุกข์สุกดิบ แต่ เหตุผลแท้จริงคืออยากรู้ความเป็นไปภายในห้อง อยากรู้ว่าของแถมติดห้อง อย่างน้ำหวานออกฤทธิ์ออกเดชอะไรบ้าง

ถึงกระนั้นชายหนุ่มก็ไม่ยี่หระต่อทำที่แข็งกระด้างของเธอ ยังคงทู่ซี้ถามต่อเพื่อนำบทสนทนาเข้าสู่จุดประสงค์แท้จริง

"แน่รู้ประวัติของห้องก่อนซื้อแล้วใช่ไหม"

ถึงเข้ากับเธอไม่เคยพูดคุยกันมาก่อน แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาปิดการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับเธอ เพราะจารูเนตรนับว่าเป็นคนดังของคอนโดมิเนียม ดังเพราะมาอยู่ห้องนั้น ห้องที่เปลี่ยนผ่านมาหลายมือทั้งคนซื้อและคนเช่า ห้องที่ไม่มีใครพักอยู่ได้นานหรืออยู่อย่างมีความสุขสักรายเดียว

พวกที่เต็มใจซื้อหรือเช่ามันไม่เท่าไร แต่คนที่เห็นแค่ราคาถูกแสนถูก นี่สิ มีหลายคนต้องทนอยู่เพราะเสียดายเงินที่จ่ายไป สุดท้ายก็ทนไม่ไหว เดโไซไม่รู้ว่าเธออยู่ในประเภทไหน

"มันไม่เกี่ยวข้องกับคุณ ขอตัว"

พอหันที่กับความพยายามสานสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน หลังจากเคยล้มเหลว กับเพื่อนบ้านฝั่งหนึ่งไปแล้ว ไม่คิดว่าอีกฝั่งก็จะลงเอยอีกรอบเดียวกัน

"แน่ต...เดียวกับก่อนสิ"

บ๊อบก็ย้ายออกทันทีเลย แต่บางคนเสียดายเงินหรือไม่มีทุนรอนเหลือพอไปหาที่อยู่ใหม่ก็ทนอยู่กันไป"

จำทนอยู่ทั้งที่จิตใจเต็มไปด้วยความหวาดกลัวอันเกิดจากความหวาดระแวงต่อข่าวและการพูดปากต่อปากใส่สีตีไข่ของคนในคอนโดมิเนียมกันมาเนิ่นนาน นานวันเข้าก็ก่อให้เกิดเป็นความเครียดและสะสมมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อหาความสุขไม่ได้แม้กระทั่งในห้องพักของตัวเองแล้วจะดำเนินชีวิตเป็นสุขได้อย่างไร

มีหนึ่งรายพยายามฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหา โชคดีช่วยชีวิตทัน

หลังจากนั้นข่าวลือเรื่องอาถรรพ์และความเฮี้ยนก็ยิ่งโหมกระพือ หว่านวิญญานที่สิงสถิตในห้องนั้นต้องการตัวตายตัวแทนแล้วก็แตกแขนงไปต่างๆ นานาเกินความเป็นจริงไปอีกโขงจนไม่มีใครกล้าซื้อหรือเช่าต่อเป็นนานกระทั่งเป็นเธอ

"ถ้าแนตเต็มใจซื้อและอยู่ห้องนั้นได้อย่างสบายกายและใจก็ดี ผมต้องการรู้แค่นี้จริงๆ ไม่มีเจตนาอื่น"

น้ำเสียงทุ้มบอกเล่าที่มาที่ไปอย่างเป็นเหตุเป็นผลช่วยลดระดับความขุ่นเคือง ทว่าความระแวงยังไม่คลายตัวลงง่ายๆ และสะท้อนออกไปทางดวงตาอย่างไม่ปิดบัง

"ผมเคยเป็นนักข่าวมาก่อน เรื่องในห้องนั้นนะเป็นแค่หนึ่งในร้อยในพันเรื่องที่ผมเคยเจอกับตัว เห็นกับตา และฟังกับหูมา"

อีกทั้งเรื่องราวเก่าก่อนในห้องนั้นมันจบลงไปนานแล้ว ไม่มีสาระสำคัญอะไรให้เฝ้าหรือขุดคุ้ยขึ้นมาอีก 'คน' ที่อยู่ในห้องนั้นต่างหากที่ควรให้ความสนใจ

ประกายไหวเพียงเล็กน้อยจากนัยน์ตาที่จับจ้องมากระตุ้นชายหนุ่มให้พูดต่อ

"เชื่อเถอะ บางศพน่ากลัวยิ่งกว่าผีเสียอีก"

คนฟังอย่างเดียวคลี้มน้อยๆ ออกมาอย่างอดใจไม่ไหว

เธอไม่ได้พูดอะไรสักคำ แต่เขาสามารถพูดได้ตอบกลับมาเป็นเรื่องเป็นราว แถมเดาถูกเสียด้วยว่าเธอกำลังคิดและสงสัยอะไร หายากเหลือเกินที่จะเจอใครสามารถสื่อสารกันเข้าใจโดยเธอไม่ต้องพูดอะไรเลย

ความใจเย็นกอบปรกับคำอธิบายอย่างมีเหตุมีผลก็สลายความขัดเคืองใจของเธอจนหมด ความกังขาและปรากการป้องกันตัวค่อยๆ ลดน้อยถอยลง แม้ความไว้เนื้อเชื่อใจจะเพิ่งเริ่มต้นให้กะแฉน ทว่าก็มีน้ำหนักมากพอให้หัวใจของเธอยอมรับฟัง เพื่อก้าวเดินต่อไปในเส้นทางมิตรภาพที่ได้เริ่มไว้ก่อนหน้านี้ต่อไป

เห็นท่าที่ผ่อนคลาย ดวงหน้าเล็กไม่บั้งตึงและดวงตาวาวทอประกาย สุกใสดูเต็ม ชายหนุ่มก็เบาใจ "ที่นี้เรากลับมากินข้าวกันต่อได้แล้วสินะ"

คำว่า 'เรา' นั้นชัด ไม่ต้องเอ่ยคำพูดชัดเจนกว่านี้จารุนตรก็อ่านใจเขาออกว่า 'เรา' ไม่ใช่คำแทนตัวเขาเพียงคนเดียว แต่เป็นการรวมเขาและเธอเข้าด้วยกัน

หญิงสาวหยิบช้อนขึ้นมากินอาหารต่ออย่างไม่อึดเอื้อน

ไม่มีเสียงการพูดคุยต่อจากนั้น มีเพียงเสียงช้อนและส้อมกระทบจานกระเบื้องเบาๆ ทว่าบรรยากาศไม่ห่างเหินหรือเย็นช่าอย่างคราแรก มิตรภาพที่เพิ่งก่อตัวขึ้นค่อยๆ คลีตัวโอบล้อมคนทั้งคู่เอาไว้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)